

ный не можемъ никакъ си представи, какъ ѣ възможно такъвзи единъ важенъ періодъ, въ живота на единъ народъ, да са забрави съвсѣмъ въ продолженіе на 4 — 5 вѣка, щото Несторъ да не бѣлѣжи нищо за него. Той поменува, че апостолытъ Св. Павелъ и Андрей сж проповѣдвали на Славенытъ въ Иллирія и Руссія, и Шафарикъ отъ своя страна справедливо забѣлѣзва, че ако това предаііе и да не са потвърдѣва съ основатели доказа-тельства, обаче дѣто Несторъ го ѣ споменѣлъ, тѣ дава право да са мысли, че той ѣ гледалъ на Славенытъ като на стары обитатели въ Европа.

Главнытъ источники за опознаванье съ славенскытъ народы, сж Византійскытъ писатели отъ V — XI-й вѣкъ; но онѣзи, на които най-много са насланятъ по-новытъ историцы, като Пейсонель, Стриттеръ, Шлёцеръ и Гиббонъ, сж писателитъ, Прокопій и Юрнадъ. — Прокопій ѣ былъ частень секретаръ на Велизарія, и го ѣ придружавалъ въ прочу-тытъ му воинскы походы въ Персія, Африка и Италия. Умрѣлъ ѣ въ 595 год. Той бѣ получилъ отъ Императора Юстиніана титлата славенъ (illustris) и службата на сенаторъ. А малко предъ смъртыта му, той бѣ възкаченъ и префектъ на Константинополь. Прокопій ѣ оставилъ исторія въ 8 тома за разнытъ боѣве въ негово време; и въ изброяванъето, което прави на готскытъ боѣве, той дава довольно свѣдѣнія за Славенытъ подъ разнытъ имъ названія.

Другыйтъ писатель, Юрнадъ или Юрданъ ѣ былъ готскый историкъ, и секретаръ на одного отъ главатаритъ или царетъ на Аланытъ, които населявали Мизія. Списаніята неговы са отнасятъ къдѣ срѣдата на VI-й вѣкъ; но и той и Прокопъ, нищо